

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoP/82/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6425200024
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Bebčák
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6425200024.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Bebčáka, členiek senátu JUDr. Martyiny Nemravovej a JUDr. Miroslavy Korbašovej, vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B., nar. XX.XX.XXXX, zastúpené Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Štiavnica, pracovisko Žiar nad Hronom ako kolíznym opatrovníkom, dieťa rodičov - matka A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXX/X, XXX XX C. D. E., právne zastúpená: JUDr. Dušan Michael Klimo, advokát, so sídlom Sládkovičova 499/16, 965 01 Žiar nad Hronom, a otec F. G. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. I. XX, XXX XX H. I., právne zastúpený: SUCHÝ & PARTNERS s. r. o., so sídlom Horná 13, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 52 826 791, o zvýšenie vyživovacej povinnosti na maloleté dieťa, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 25P/1/2025-78 zo dňa 11. februára 2025, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 25P/1/2025-78 zo dňa 11. februára 2025 p o t v r d z u j e .

Žiaden z účastníkov n e m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol tak, že: I. Otec G. B., nar. XX.XX.XXXX je povinný platiť na výživu mal. A. B., nar. XX.XX.XXXX zvýšeným výživným vo výške 250,- Eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky maloletého dieťaťa, počnúc dňom vykonateľnosti tohto rozhodnutia. II. Týmto sa mení rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 6P/52/2014-41 zo dňa 30.10.2014 v časti určenia výživného na maloletú A. B.. III. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení okresný súd poukázal na návrh, ktorým matka žiadala, aby súd zaviazal otca prispievať na výživu maloletej dcéry výživným vo výške 295,- Eur mesačne. Návrh odôvodnila tým, že naposledy bolo o výživnom rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom v konaní sp. zn. 6P/52/2014, kedy bolo manželstvo účastníkov rozvedené, maloletá bola zverená do starostlivosti matky a otec sa zaviazal platiť výživné na maloletú A. vo výške 140,- Eur mesačne a na v tom čase maloletú J. 160,- Eur mesačne. Uviedla, že od uvedenej doby, viac ako 10 rokov, k podaniu návrhu na zvýšenie výživného na mal. A. nedošlo.

2. Okresný súd po vykonanom dokazovaní uviedol, že považoval za nesporné, že pomery na strane maloletej A. a jej rodičov sa od posledného rozhodovania súdu o vyživovacej povinnosti z roku 2014 zmenili. V čase posledného rozhodovania súdu o výživnom v roku 2014 maloletá A. navštevovala 2. ročník základnej školy v C. K. E., v súčasnosti je žiačkou III.A triedy Súkromnej obchodnej akadémie L. formou denného štúdia. Výdavky na maloletú dcéru uvádzané matkou súd považoval za opodstatnené a v zásade nevyhnutné. Základné výdavky súd ustálil na sumu 569,- Eur, medzi ktoré je potrebné pripočítať náklady na stravu, oblečenie, obuv, hygienické potreby a tiež výdavky súvisiace so školou, a

to školské pomôcky, učebnice, poplatok do triedneho fondu, resp. ZRPŠ, voľnočasové aktivity dieťaťa, primerané náklady na televíziu, internet, telefón, ako aj na bývanie. V konaní mal súd preukázané, že o maloletú sa výlučne stará matka, pričom otec výživu maloletej vôbec nezabezpečuje formou jej pobytu vo svojej domácnosti, resp. žiadnym iným spôsobom na maloletú neprispieva a riadne si neplní ani doposiaľ súdom určenú vyživovaciu povinnosť v sume 140,- Eur mesačne. Uvedená zmena pomerov, a to uplynutie rozhodnej doby viac ako 10 rokov oproti poslednej úprave vyživovacej povinnosti otca k maloletej A., ako aj zmena stupňa školy navštevovanej maloletou A. sú objektívnym dôvodom na zvýšenie výživného, keďže výživné v doposiaľ určenej výške 140,- Eur nepostačuje ani na pokrytie základných životných potrieb maloletej. V čase poslednej úpravy mala maloletá A. 7 rokov, pričom aktuálne je vo veku 17 rokov, je už blízko veku dospelosti, s čím súvisia zvýšené životné náklady. Dospievanie a najmä výrazná zmena štúdia automaticky musí viesť na strane maloletej k zvýšeniu potrieb na vzdelávanie a vyučovací proces, ale i na mimoškolské a záujmové aktivity - trávenie voľného času. Súd preto vzal do úvahy hlavne výraznú zmenu pomerov na úrovni štúdia, ako aj uplynutie rozhodnej doby viac ako 10 rokov od poslednej úpravy vyživovacej povinnosti otca na maloletú, ktoré zmeny považoval za dostatočne odôvodňujúce zmenu výšky vyživovacej povinnosti otca k maloletej A.. Pri zmene pomerov uplynutím doby viac ako 10 rokov sa vždy prihliadne aj na vývoj životných nákladov (§ 78 ods. 1, 3 Zákona o rodine).

3. K zmene pomerov na strane rodičov mal okresný súd za preukázané, že otec aj matka majú vyživovaciu povinnosť k maloletej A. a k plnoletej J., ktorá je študentkou vysokej školy v H.. Matka je v súčasnosti invalidnou osobou s mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v rozsahu 60% v dôsledku viacerých diagnostikovaných chorôb, poberá čiastočný invalidný dôchodok vo výške 277,30 Eur. Okrem toho je zamestnaná na dohodu o pracovnej činnosti u troch zamestnávateľov, u ktorých pracuje ako upratovačka. Jej čistý mesačný príjem z tejto činnosti je cca 260,- až 280,- Eur. Je poberateľkou prídavku na dve deti vo výške 120,- Eur a náhradného výživného na mladšiu dcéru A. vo výške 140,- Eur. Jej bytové pomery sa zmenili, keďže v čase posledného rozhodovania o výživnom bývala v podnájme v 2-izbovom byte z dôvodu, že ju v tom čase manžel v júni 2014 vyhodil z ich 4-izbového bytu v C. K. E.. V súčasnosti býva spolu s oboma dcérami v 2-izbovom byte, ktorý je v jej osobnom vlastníctve, čím sa jej nepochybne zvýšila suma pravidelných výdavkov na domácnosť.

4. Ohľadom pomerov otca okresný súd poukázal na ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine, podľa ktorého sa pri určení výšky výživného uplatní princíp potenciality príjmov, ktorý má prednosť pred faktickým príjmom povinného. Potencialita príjmov povinného z hľadiska výživného na dieťa má postihovať najmä situácie, kedy je povinný z výživného bez prostriedkov, vyhýba sa práci, a preto nemôže a vlastne ani nechce plniť vyživovaciu povinnosť. Z vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že otec maloletej je absolventom vysokej školy technického zamerania, má prax, má dostatočné pracovné skúsenosti vo vedení firiem ako aj v podnikaní. V minulosti pracoval aj ako živnostník do 17.12.2024, kedy ukončil podnikateľskú činnosť vo všetkých predmetoch podnikania, čo mal súd zistené z výpisu zo živnostenského registra. Ďalej bol spoločníkom v spoločnosti Vicon, s.r.o. so sídlom A. Štefanku 898/1, Žiar nad Hronom, IČO: 36 642 614 v rozsahu 50 % účasti do 05.01.2016 a zároveň aj štatutárnym orgánom tejto spoločnosti. Naposledy pracoval v pracovnom pomere v spoločnosti I.G.C.STROJAL s.r.o. od 19.05.2009 do 07.12.2015. V tejto spoločnosti dosahoval príjem v rozmedzí od 1500,- Eur do 3900,- Eur netto. V priebehu celého konania otec neuviedol, z akých dôvodov v súčasnosti nepracuje, pričom podľa jeho vyjadrenia nemá žiaden príjem. Zdravotné ťažkosti, či iné komplikácie, ktoré by mu sťažovali, prípadne znemožňovali dosahovať príjem, nedeklaroval. Podľa potvrdenia Sociálnej poisťovne zo dňa 21.01.2025 mal súd zistené, že nie je registrovaný v informačnom systéme Sociálnej poisťovne u žiadneho zamestnávateľa od 19.05.2017, živnostenské oprávnenie, ktoré mal od 07.06.2023 do 16.12.2024, ukončil na vlastnú žiadosť. Z rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 19C/117/2015 zo dňa 28.07.2015 v konaní o určení príspevku na výživu rozvedenej manželky okresný súd zistil, že otec bol vlastníkom 4-izbového bytu v C. K. E., ktorý podľa jeho vyjadrenia predal pred cca piatimi rokmi za cenu, ktorú uviesť nevedel. V súčasnosti je výlučným vlastníkom rodinného domu súp. č. XX v k. ú. H. I., ktorý nadobudol na základe kúpy zo dňa 18.04.2005, zapísaný na LV č. XXX. Z výpisu z listu vlastníctva č. XXX, k. ú. H. I. súd zistil, že na nehnuteľnostiach sú viaceré ťarchy v prospech zabezpečenej pohľadávky J. M. a exekútorského úradu Banská Bystrica, G. N. N.. Zo záznamu z informatívneho stretnutia rodičov zo dňa 07.02.2025 mal okresný súd z výpovede matky preukázané, že otec platil výživné do roku 2023 viac menej pravidelne a od januára 2024 prestal platiť výživné na deti úplne. Pracovný pomer s otcom mal zamestnávateľ ukončiť z dôvodu jeho požívania alkoholických nápojov. Alkohol požíval otec maloletej aj počas manželstva, čo bol aj dôvod rozvodu. Otec

sa stal závislým aj od výherných automatov. Matka sa mu snažila pomôcť, vybavila mu protialkoholické liečenie, na ktoré nastúpil v januári 2025, ale po cca týždni z liečenia odišiel na vlastnú žiadosť. Túto skutočnosť otec nerozporoval. Navyše na pojednávaní uviedol, že pred dvoma rokmi prišiel o vodičský preukaz z dôvodu požitia alkoholických nápojov, preto motorové vozidlo previedol na plnoletú dcéru. V danom prípade súd zohľadnil pasivitu otca na pracovnom trhu, na ktorú nie je možné prihliadať ako na okolnosť, ktorá by mu bránila dosahovať vyšší a jeho schopnostiam adekvátny príjem na zabezpečenie výživy na maloletú dcéru. Otec v priebehu konania nepreukázal obmedzenie pracovať, či zamestnať sa, nepreukázal a ani nedeclaroval, že by mu jeho zdravotný stav neumožňoval nájsť si výhodnejšie zamestnanie, či prípadný nedostatok pracovných možností na trhu práce v jeho odbore s vyššou mzdou, keďže v súčasnosti nepoberá žiadny príspevok. Na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Štiavnica, pracovisko Žarnovica je vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie od 17.12.2024, pričom za posledných 12 mesiacov nebol poberateľom dávok v hmotnej núdzi, ani štátnych sociálnych dávok.

5. Okresný súd ďalej konštatoval, že otec je zdravý a v priebehu konania nepreukázal žiadne obmedzenie pracovať či zamestnať sa a dosahovať tak pravidelný príjem, aby sa mohol riadne podieľať na výžive svojej maloletej dcéry. Súd pri určovaní výšky výživného vychádzal zo sumy 1420,- Eur, ktorú výšku čistého príjmu uvádzal v čase posledného rozhodovania súdu o návrhu matky na určenie príspevku na výživu rozvedenej manželky v konaní sp. zn. 19C/117/2015 pred Okresným súdom Žiar nad Hronom. V zmysle § 75 ods. 1 vety druhej Zákona o rodine na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprímerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. Okrem toho v zmysle ust. § 62 ods. 5 Zákona o rodine výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť (pohľadávka otca v prospech J. M.), ako aj zmenu zamestnania, na základe ktorej povinný dosahuje nižší príjem. V tomto prípade povinný bez závažného dôvodu ukončil podnikateľskú činnosť alebo pracovný pomer bez toho, aby mal zabezpečené, resp. vykonával aktivitu smerujúcu k získaniu iného zamestnania; pracovný pomer ukončil pre porušenie pracovnej disciplíny. Navyše pokiaľ dôjde k zníženiu, resp. strate príjmu povinného rodiča, ktorá nastala v dôsledku konzumácie alkoholu, tak takáto skutočnosť nie je zmenou pomerov a nie je možné na takýto stav pri plnení vyživovacej povinnosti prihliadať a ospravedlniť ho. Okresný súd preto uplatnil princíp potenciality príjmov na strane otca dieťaťa, z ktorého vyplýva, že súd neprihliada len na skutočné (faktické) príjmy povinného, ktoré dosahuje v čase vyhlásenia rozsudku, ale vychádza z jeho potencialných príjmov, ktoré potenciálne mohol mať otec maloletej vzhľadom na svoj vek, zdravotný stav, schopnosti, stupeň dosiahnutého vzdelania a jeho zameranie, prax, jazykové znalosti, dopyt na trhu. Podľa Metodiky Ministerstva spravodlivosti SR pre výpočet výživného rodičov k deťom by výživné pre dieťa vo veku 17 rokov pri dvoch vyživovacích povinnostiach rodiča malo predstavovať 18 % z jeho čistého príjmu, čo z potencialného čistého príjmu 1400,- Eur, ktorý by otec mohol dosahovať, predstavuje sumu cca 252,- Eur. Keďže matka navrhovala určiť zvýšené výživné zo sumy 140,- Eur mesačne na sumu 295,- Eur mesačne, súd určil výživné na maloletú vo výške 250,- Eur mesačne a vo zvyšku sa s návrhom matky nestotožnil. V danom prípade netreba opomenúť fakt, že matka si svoju vyživovaciu povinnosť voči maloletej plní aj výkonom osobnej starostlivosti a uspokojovaním jej bytových potrieb (§ 62 ods. 4 Zákona o rodine), ako aj vyživovaciu povinnosť voči plnoletej dcére. Takto zvýšené výživné zohľadňuje mieru potenciality, limity otcových schopností a možností, odôvodnené potreby maloletej ako osoby oprávnenej z výživného a tiež vývoj životných nákladov.

6. Na základe uvedeného okresný súd zvýšil naposledy určené výživné na maloletú A. zo sumy 140,- Eur mesačne na sumu 250,- Eur mesačne, pričom v súlade s ustanovením § 77 ods. 1 Zákona o rodine postupoval pri určení začiatku platenia výživného otca, keď o zvýšení výživného rozhodoval od vykonateľnosti rozhodnutia v súlade s upraveným návrhom matky maloletej. Súd zároveň samostatným výrokom vyslovil, že týmto rozhodnutím dochádza k zmene rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 6P/52/2014- 41 zo dňa 30.10.2014 vo výroku určenia vyživovacej povinnosti otca k maloletemu dieťaťu. V danej veci súd v zmysle § 58 ods. 1 CMP v spojení s § 52 CMP rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

7. Proti tomuto rozsudku podal otec odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že okresný súd nedostatočne zohľadnil skutočnosť, že na strane otca sa zásadným spôsobom zmenili pomery v tom, že otec s ohľadom na jeho zdravotný stav nedosahuje žiadny príjem. Zdravotný stav otca maloletej sa od

posledného rozhodovania súdu výrazne zmenil. Otec bol na protialkoholickom liečení a v blízkej dobe mieni nastúpiť na psychiatrické liečenie. Skutočnosť, že otec je závislou osobou v psychiatrickej starostlivosti, súd zistil aj z výsluchu a vyjadrení matky, ktorá potvrdila závislosti otca. Celé odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie nie je dostatočné a presvedčivé, je jednostranné a nelegitímne. Okresný súd neprihliadol na skutočnosť, že otec v súčasnosti nedosahuje žiadne príjmy z objektívnych dôvodov jeho nepriaznivého zdravotného, resp. duševného stavu. Otec maloletej je psychiatrickým pacientom, má stanovenú psychiatrickú diagnózu, trpí duševnou poruchou patologické hráčstvo a syndrómom závislosti od alkoholu. Pre určenie výšky výživného pre dieťa sú rozhodujúce reálne zárobkové možnosti, schopnosti a majetkové pomery každého z rodičov, ktoré sú dané nielen ich subjektívnymi vlastnosťami, ale aj okolnosťami objektívneho charakteru. Otec maloletej z dlhodobého hľadiska jeho duševnej poruchy nie je schopný zamestnať sa, nájsť si prácu a to už vôbec nie takú, aby dosahoval výšku príjmu, z akej súd vychádzal v rámci výpočtu novej výšky výživného zohľadňujúc potencialitu príjmu. Otec je v ambulantnej starostlivosti psychiatra a psychiatricky liečený odkedy sa dňa 15.03.2023 pokúsil o samovraždu. Nie je objektívne možné, aby vykonával manažérsku pozíciu s využitím svojho dosiahnutého vzdelania, pracovných skúseností a dosahoval príjem, ktorý by potenciálne mohol dosiahnuť, ak by nebol psychiatrickým pacientom. Ošetrojúci psychiater potvrdil, že nie je schopný vykonávať sústavnú prácu v rámci dosiahnutého vzdelania a skúseností. Otec maloletej sa práci nevyhýba, okolnosti jeho psychickej poruchy a aktuálny zdravotný stav mu neumožňujú zamestnať sa. Princíp potenciality príjmu nemožno v danom prípade aplikovať, pretože to vylučuje diagnóza otca. Otec maloletej nedosahuje žiadny príjem, má exekúcie na výživnom, rodinný dom, v ktorom býva, je zaťažený exekučným záložným právom a záložným právom v prospech banky. S úhradou povinných platieb a hypotéky mu pomáha bratranec. Otec sa však nevzdal zárobku, ani nie je pasívny na pracovnom trhu, ale z objektívnych dôvodov nie je schopný pracovať. Metodika, na ktorú sa súd odvoláva, je len súhrn odporučených východísk pre stanovenie výšky výživného. Súdom stanovená výška výživného vo výške 250,- Eur mesačne nie je v schopnostiach a možnostiach otca. Otec v rámci odvolania navrhuje, aby súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že otec je povinný platiť na výživu maloletej A. od vyhlásenia rozhodnutia sumou 160,- Eur alternatívne, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu.

8. Kolízny opatrovník vo vyjadrení k odvolaniu zotrval na svojich písomných vyjadreniach a stotožnil sa s rozsudkom okresného súdu.

9. Matka vo vyjadrení k odvolaniu rozporovala tvrdenia otca. Od pôvodného rozhodnutia v roku 2014 došlo k podstatnej zmene pomerov, čo otec nepoprel. Otec nie je invalidnou osobou a objektívne netrpí žiadnym ťažkým zdravotným postihnutím, pre ktoré skutočnosť by nemohol dosahovať príjem, rovnako nie je uznaný posudkovým lekárom so žiadnou mierou poklesu schopnosti dosahovania príjmu. Otec dieťaťa má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, vlastní majetok väčšej hodnoty a to rodinný dom spolu s príľahlými parcelami, pričom pred približne 5-timi rokmi vlastnil 4-izbový byt, ktorý zrekonštruoval a následne predal. Nie je preto pravdivé jeho tvrdenie, že súd neskúmal jeho zdravotný stav a jeho osobné pomery. Odporca v žiadnom zo svojich vyjadrení netvrdil, že by mal akékoľvek zdravotné ťažkosti, v skutočnosti týmito ani netrpí a jeho stav je zapríčinený výlučne jeho vlastným rozhodnutím užívať návykové látky. Všetky tvrdenia, ktoré otec predkladá odvolaciemu súdu, sú spôsobené jeho výlučnou zodpovednosťou a to vynakladaním finančných prostriedkov na návykové látky a ich požívaním. Je výlučne slobodným rozhodnutím otca, že namiesto toho, aby si plnil svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť k mal. dieťaťu, uhrádza prednostne náklady na alkoholické nápoje a nikotín, ktorými si privodil stratu zamestnania, príjmu a svoj aktuálny stav. Uvedená skutočnosť objektívne s poukazom na stanoviská vyšších súdnych autorít ex lege nemôže ísť na ťarchu najlepšieho záujmu mal. dieťaťa (KS Trenčín sp. zn. 27CoP/63/2020, sp. zn. 19CoP/49/2020 a sp. zn. 17CoP/60/2020, KS v Prešove sp. zn. 8CoP/13/2018). Otec je povinný plniť si svoju vyživovaciu povinnosť a vyvarovať sa všetkých skutočností, ktoré by mali negatívny dopad na zabezpečenie riadnej výživy maloletého dieťaťa. Okrem toho je preukázané, že otec dieťaťa vlastní majetok väčšej hodnoty (rodinný dom a k tomu príľahlé pozemky), ktorý môže speňažiť, vyrovnáť svoju podližnosť, vyriešiť svoju bytovú otázku a nájsť si prácu. Otec dieťaťa je dostatočne bonitný, disponuje s finančnými prostriedkami z minulosti z predaja bytu. V konaní nebolo rovnako sporné, že otec dieťaťa napriek deklarovanému „negatívne“ zdravotnému stavu pôsobil na pojednávaniach objektívne vyrovnané a solídne, nevyužíval žiadne pomôcky (opornú palicu, ani iný stabilizačný prostriedok), pohyboval sa bezproblémovo, bez doprovodu inej osoby, bez podopierania inými prostriedkami, vypovedal súvislo a dominantne, nemal žiadnu rečovú, či inú vadu, nebol nútený užívať žiadne lieky, či tabletky počas trvania pojednávania, čoho dôkazom je i ním samotným

predložená správa, v zmysle ktorej je orientovaný, psychomotoriku má primeranú, myslenie súvislé, bez bludov, bez poruchy vnímania. Otec dieťaťa účelovo vyčíta súdu svoj zdravotný stav, ktorý si však spôsobil výlučne on sám svojim vlastným rozhodnutím a požívaním návykových látok. Pritom matka mal. dieťaťa je objektívne invalidnou osobou s mierou poklesu schopnosti dosahovania príjmu o 60% a napriek jej vážnemu zdravotnému stavu sa snaží zo všetkých síl vyživiť mal. dieťa sama, pracuje na dohody vo viacerých zamestnaniach tak, aby vyživila mal. A.. Nie je pravdivé tvrdenie odporcu, že by akýmkoľvek spôsobom prispieval mal. A. na jej živobytie, keďže maloletá je odkázaná na plnenie náhradného výživného zo strany štátu za otca dieťaťa. Otec dieťaťa prestal úplne platiť výživné od januára 2024. Matka navrhla odvolaním napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdiť.

10. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP) po zistení, že odvolanie podal oprávnený účastník konania (§ 7 CMP) v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 65 CMP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 2 ods. 1 CMP) rozsudok okresného súdu potvrdil, keďže dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutočný stav, posúdil ho podľa správnych ustanovení zákona o rodine, v odôvodnení sa vysporiadal s podstatnými okolnosťami prejednávaneho prípadu a s jeho závermi sa odvolací súd cez úpravu v ust. § 387 ods. 1, 2 CSP stotožnil.

11. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP v spojitosti s § 67 CMP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP.

12. Po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutočný stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo účastníkov na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky). Súd prvej inštancie vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku je koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predstretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 CSP). Len na zdôraznenie vecnej správnosti záverov súdu prvej inštancie odvolací súd považuje za podstatné sa vyjadriť osobitne k niektorým odvolacím dôvodom, v ostatnom poukazuje na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu (§ 387 ods. 2 CSP).

13. Vo vzťahu k predmetnej veci odvolací súd vo všeobecnosti považuje za potrebné uviesť, že platná právna úprava vyživovacej povinnosti rodičov k deťom (§ 62 ods. 1 zákona o rodine) je založená na rovnakom postavení muža (otca) a ženy (matky). Obaja rodičia tak majú povinnosť prispievať na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov (§ 62 ods. 2 veta prvá zákona o rodine). Schopnosti predstavujú subjektívne kritérium určovania rozsahu vyživovacej povinnosti a rozumejú sa nimi vlastnosti dané telesnými a duševnými schopnosťami konkrétnej osoby rodiča, zdravotným stavom, vlohami, nadaním, nadobudnutými vedomosťami a získanými skúsenosťami. Z hľadiska vyživovacej povinnosti je podstatné, ako sa prejavia v reálnych schopnostiach dosahovania príjmu. Subjektívne schopnosti sa však môžu realizovať len v rámci objektívne daných možností, ktoré determinuje reálna situácia na trhu práce, miera nezamestnanosti v regióne, v príslušnom odbore, vekovej kategórii, dosahované zárobky v danom povolaní. Majetkové pomery rodiča umožňujú komplexne posúdiť celkovú situáciu, životnú úroveň rodiča pre potreby výživného, keďže príjmové pomery samy osebe neposkytujú úplný obraz o situácii povinného rodiča. Na schopnosti, možnosti

a majetkové pomery rodiča je potrebné prihladiť aj vtedy, ak sa rodič vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako je potrebné prihladiť aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré rodič na seba berie. Obligatórnym zákonným hľadiskom je tiež osobný výkon starostlivosti o dieťa (§ 62 ods. 4 zákona o rodine). Uvedené konanie sa chápe ako určitá hodnota, ktorá sa pri určovaní výživného nemôže nebrať do úvahy. Hoci zákon používa termín „prihladiť sa“, osobnú starostlivosť nepochybne kladie na roveň finančnému zabezpečeniu výživy. Miera, v akej treba prihladiť na osobnú starostlivosť o dieťa v rámci plnenia vyživovacej povinnosti, sa mení podľa veku dieťaťa, resp. jeho zdravotného stavu. Najvýznamnejší podiel bude predstavovať pri deťoch najnižšieho veku, kde je osobná starostlivosť najnáročnejšia.

14. Rozsah vyživovacej povinnosti rodiča je limitovaný odôvodnenými potrebami dieťaťa (§ 75 ods.1 zákona o rodine), pričom dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov (§ 62 ods. 2 veta druhá zákona o rodine). Odôvodnené potreby dieťaťa sú rôzne podľa okolností konkrétneho prípadu, sú závislé predovšetkým od veku a zdravotného stavu dieťaťa, jeho fyzickej a duševnej vyspelosti, spôsobu a obsahu jeho prípravy na budúce povolanie a celkové uplatnenie v spoločenskom živote, výšky eventuálnych vlastných príjmov a pod. Avšak odôvodnené potreby dieťaťa neurčujú len tieto okolnosti, sú bezprostredne ovplyvňované i schopnosťou a možnosťou rodičov. Ak sú reálne možnosti a schopnosti rodičov veľmi obmedzené, sú odôvodnenými len bežné potreby dieťaťa, ktoré nepresahujú obvyklú základnú mieru všetkých nevyhnutných potrieb, nutných pre život kultúrneho človeka. Ak sú reálne možnosti a schopnosti rodičov veľmi široké, sú odôvodnenými tiež ďalšie potreby dieťaťa, ktoré nie sú nevyhnutné, ale - práve so zreteľom, napr. k veku a zdravotnému stavu dieťaťa, jeho fyzickej a duševnej vyspelosti, spôsobu a obsahu jeho prípravy na budúce povolanie a celkové uplatnenie v spoločenskom živote - prospešné všestrannému vývoju dieťaťa vo vyspelejšej spoločnosti.

15. Podľa § 78 ods. 1 zákona o rodine, dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa menia pomery. Za zmenu pomerov v zmysle citovaného zákonného ustanovenia treba považovať podstatnú zmenu pomerov, či už na strane maloletého dieťaťa alebo rodičov. Úlohou súdov pri rozhodovaní o zmene výživného je preto potrebné zistiť, či a v akom smere došlo k zmene pomerov od posledného rozhodnutia o výživnom a v prípade kladného zistenia túto zmenu premietnuť do výšky výživného. Pokiaľ ide o výšku výživného, vychádzajúc z § 62 ods. 1, 2, 3, 4, 5, § 75 ods. 1 zákona o rodine, súd pri určovaní výživného berie zreteľ na odôvodnené potreby maloletých detí, ako aj na zárobkové možnosti, schopnosti a majetkové pomery rodičov.

16. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu dospel k záveru, že odvolanie otca nemožno vyhodnotiť ako dôvodné. V prejednávanej veci súd prvej inštancie postupoval vecne správne, keď zisťoval všetky skutočnosti podstatné pre rozhodnutie o návrhu matky na zvýšenie výživného pre maloleté dieťa z hľadiska jeho súčasných odôvodnených potrieb, ako aj z hľadiska schopností a možností rodičov, na výživu ktorých je maloleté dieťa odkázané, a tieto potom v záujme zistenia podstatnej zmeny pomerov (§ 78 ods. 1 zákona o rodine) porovnal so skutočnosťami rozhodnými pre určenie výživného v čase posledného rozhodnutia súdu o výživnom. Odvolací súd sa stotožňuje s konštatovaním okresného súdu, že v konaní bola preukázaná zmena pomerov odôvodňujúca zvýšenie vyživovacej povinnosti, na ktorú okresný súd podľa odvolacieho súdu správne reagoval svojím rozhodnutím. Závery súdu prvej inštancie ohľadom ustálených výdavkov na maloletú otec v podanom odvolaní nespochybnil.

17. Odvolacie námietky otca boli sústredené predovšetkým do tvrdenia, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil stav veci v kontexte overenia jeho zdravotného stavu. Otec namietal, že trpí duševnou poruchou patologické hráčstvo, je nezamestnaný a z dôvodu psychickej poruchy nie je možné, aby vykonával prácu s využitím svojho vzdelania a pracovných skúseností. Pokiaľ otec v tomto smere spochybnil postup súdu prvej inštancie, ktorý sa podľa otca jeho zdravotným stavom dostatočne nezaoberal, považuje odvolací súd za potrebné zvýrazniť, že otec v konaní pred súdom prvej inštancie námietky ohľadom svojho zdravotného stavu neuviedol. Zo spisového materiálu odvolací súd konštatuje pasivitu otca v konaní pred súdom prvej inštancie, kedy sa otec k doručenému návrhu matky na zvýšenie výživného nevyjadril a na informatívnom stretnutí rodičov, ktoré sa uskutočnilo dňa 07.02.2025, sa nezúčastnil (záznam zo stretnutia založený na č.l. 68 spisu). K návrhu a k rozhodujúcim skutočnostiam sa tak otec vyjadril až na pojednávaní pred okresným súdom dňa 11.02.2025, kde vo vzťahu ku svojim aktuálnym pomerom uviedol, že má vysokoškolské vzdelanie, je evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, jeho príjem je 0 eur, podnikateľskú činnosť ukončil na vlastnú žiadosť dňa

17.12.2024. K plateniu výživného uviedol, že toto od septembra 2024 vôbec neplatí, ohľadom možnosti získať prácu uviedol len to, že pred dvomi rokmi kvôli alkoholu prišiel o vodičský preukaz.

18. Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že otec v konaní pred súdom prvej inštancie neuviedol žiadne skutkové tvrdenia ohľadom svojho zdravotného stavu, ktoré by mali viesť k záveru, že jeho zdravotný stav má vplyv na jeho možnosť vykonávať zárobkovú činnosť. Pokiaľ otec neuviedol žiadne relevantné skutkové tvrdenia, nebol okresný súd povinný vykonávať žiadne šetrenie ohľadom aktuálneho zdravotného stavu otca. Odvolacie námietky otca v tomto smere preto nemôžu byť vyhodnotené ako relevantné. Pokiaľ otec v podanom odvolaní uplatnil námietku, že z dôvodu psychickej poruchy nie je schopný vykonávať prácu, ktorá by zodpovedala jeho vzdelaniu a skúsenostiam, zväzňuje odvolací súd, že sa jedná o tvrdenie uplatnené otcom až v odvolacom konaní, ktoré v konaní pred súdom prvej inštancie neodznelo. Ako účelovo, dodatočne zabezpečené je namieste v tomto kontexte hodnotiť aj otcom predložené potvrdenie o psychiatrickom kontrolnom vyšetrení datované dňa 06.03.2025, teda po tom, ako bol otcovi dňa 28.02.2025 doručený rozsudok súdu prvej inštancie.

19. V kontexte uvedených zhodnutí sa tak krajský súd stotožnil s vysloveným právnym názorom súdu prvej inštancie, ktorý pri posudzovaní výšky výživného uplatnil princíp potenciality príjmov otca. V zhode so súdom prvej inštancie je namieste konštatovať, že otec má vysokoškolské vzdelanie technického smeru, má prax a dostatočné pracovné skúsenosti nielen ako podnikateľ ale aj ako vedúci firemný pracovník. Odvolací súd k otázke uplatnenia princípu potenciality v podrobnostiach poukazuje na vecne správne závery súdu prvej inštancie, ktoré nepovažuje za potrebné opakovať. Nad rámec argumentácie súdu prvej inštancie a v kontexte odvolacej argumentácie otca uvádza odvolací súd, že je nepochybné, že otec stratil príjem z dôvodov výlučne na jeho strane, a to v dôsledku konzumácie alkoholu a patologického hráčstva. Z dôvodu konzumácie alkoholu otec ukončil svoj pracovný pomer a z toho istého dôvodu prišiel aj o vodičský preukaz. Odvolací súd je názoru, že ak ku strate príjmu otca došlo jeho vlastným zavinením, nie je možné tento stav ospravedlniť a za tejto situácie ani nie je dôvod túto skutočnosť zohľadniť v kontexte určovania výšky vyživovacej povinnosti otca. Vo všeobecnosti platí, že rodičia sú povinní všetko svoje úsilie sústrediť na plnenie svojej vyživovacej povinnosti a sú povinní vyhnúť sa konaniu, ktoré by malo negatívny dopad na plnenie vyživovacej povinnosti. Vychádzajúc zo zákonom zakotveného princípu potenciality príjmov povinného rodiča, ktorý má prednosť pred princípom fakticity, je potom dôvodné ako rozhodujúci vyhodnotiť príjem, ktorý by rodič mohol reálne dosahovať, a nie príjem, ktorý dosahuje, a to aj za situácie, že povinný rodič vlastným zavinením na seba zobral neprimerané majetkové riziká a vlastným nezodpovedným správaním ohrozil svoju pozíciu na pracovnom trhu a tým aj možnosť zabezpečiť si príjem zodpovedajúci jeho vzdelaniu, schopnostiam a skúsenostiam, z ktorého by mohol platiť výživné v primeranej výške. Je potom namieste zohľadniť celkové majetkové pomery povinného a výšku jeho potencionálneho príjmu hodnotiť v kontexte jeho vlastným zavinením nevyužitých možností, skúseností a dosiahnutého vzdelania.

20. V prejednávanom prípade nebolo sporné, že otec vlastní rodinný dom, ktorý je okrem hypotéky zaťažený tiež exekúciou, a že otec bol vlastníkom štvorizbového bytu, ktorý predal za cenu, ktorú nevedel uviesť. Zároveň zo strany otca nemožno konštatovať akúkoľvek relevantnú snahu o zlepšenie jeho aktuálnej situácie, keď podľa vyjadrenia matky z dôvodov na jeho strane neabsolvoval ani protialkoholické liečenie, čo nakoniec potvrdzuje aj otcom predložené potvrdenie o psychiatrickom vyšetrení, podľa ktorého ukončil ústavnú protialkoholickú liečbu po deviatich dňoch z disciplinárnych dôvodov. Aj z tohto otcom predloženého potvrdenia je nakoniec zrejmé, že otec je neschopný trvalejšej abstinencie.

21. Odvolací súd sa preto stotožnil s postupom súdu prvej inštancie, ktorý pri hodnotení príjmových pomerov otca vychádzal z princípu potenciality jeho príjmov a zohľadnil jeho posledný pravidelne dosahovaný príjem, pričom vychádzal zo spodnej hranice tohto príjmu otca vo výške 1420 eur. Odvolací súd v plnej miere odkazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21CoP/3/2020 zo dňa 27.08.2020, ktoré závery si osvojil a v zmysle ktorých „Potencialita príjmu znamená, že je možné zhodnotiť, že povinný rodič by mal dosahovať lepšiu zárobkovú činnosť než tú, ktorú deklaroval pre rozhodné obdobie, z ktorého sa má stanoviť rozsah výživného. Potencialita príjmov znamená tiež v reálnom použití v súlade s právnou normou situáciu, kedy povinný nevyvíja dostatočnú aktivitu k tomu, aby svoje dieťa zabezpečil, aby dieťa malo uspokojené základné potreby, ktoré súvisia s jeho výživou, a aj potreby, ktoré nie sú základné, ktoré sú nad rámec, ale súvisia s uspokojovaním možností, ktoré prináležia veku a potrebám maloletého dieťaťa. Potencialita teda znamená de facto, že povinný

môže v daných podmienkach dosahovať zvýšený príjem než deklaruje v rozhodnom období.“ Odvolací súd je názoru, že situáciu, do ktorej sa dostal otec vlastným zavinením v dôsledku patologického hráčstva a požívania alkoholických nápojov, nie je možné v kontexte určovania vyživovacej povinnosti hodnotiť ako okolnosť, ktorá by v rozpore s najlepším záujmom maloletého dieťaťa mala viesť k záveru, že otec nie je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť. Nie je zrejmé, prečo by následky jeho nezodpovedného správania mala znášať jeho maloletá dcéra. Závery okresného súdu sú podľa odvolacieho súdu napriek námietkam otca plne v súlade s vyjadrením zásady tzv. potenciality príjmu povinného rodiča, v zmysle ktorej súd pri určovaní výživného neprihliadne len na skutočný príjem povinného rodiča, ale na jeho schopnosti, možnosti a celkové majetkové pomery, t. j. prihliada aj k jeho zjavne nevyužitým schopnostiam. Rozhodujúci je potom príjem, ktorý rodič reálne mohol dosahovať a nie príjem, ktorý fakticky dosahuje (práve takáto situácia v súdnej veci nastala). Odvolací súd pripomína, že v zmysle § 62 ods. 5 zákona o rodine je rodič povinný plne rešpektovať svoju vyživovaciu povinnosť a svoje výdavky usmerniť tak, aby plnenie vyživovacej povinnosti nebolo ohrozené a s využitím svojich subjektívnych vlastností a pracovných príležitostí si organizovať svoje pracovné aktivity tak, aby mal reálnu možnosť si riadne plniť svoju vyživovaciu povinnosť (obdobne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/200/2018 zo dňa 30.04.2019). V kontraste s prístupom otca je pritom namieste zvýrazniť a oceniť diametrálne odlišný prístup matky, ktorá je objektívne invalidnou osobou s mierou poklesu schopnosti dosahovať príjem o 60% a ktorá sa napriek tejto skutočnosti snaží zabezpečiť finančné prostriedky na výživu mal. A. aj tak, že je na dohodu o pracovnej činnosti zamestnaná u troch zamestnávateľov, u ktorých pracuje ako upratovačka. Sumarizujúc vyššie uvedené, odvolací súd nevyhodnotil odvolacie námietky otca ako dôvodné, narušujúce správnosť rozhodnutia okresného súdu a zároveň zvýrazňuje, že otec je povinný vyvíjať primeranú snahu o zabezpečenie si adekvátneho zdroja príjmu tak, aby si mohol plniť svoju vyživovaciu povinnosť.

22. Ďalšie odvolacie argumenty už odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. Podľa konštantnej judikatúry tak národných ako aj nadnárodných súdov nemusí súd dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia sp.zn. ÚS SR II. ÚS 251/04, sp.zn. III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu zachádzajúcu podrobne do detailov, nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie súdu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou. Krajský súd napokon považuje za potrebné primerane poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, podľa záverov ktorého odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

23. Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že odvolateľ žiadnym spôsobom argumentami uvádzanými v odvolaní nespochybnil vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Vzhľadom na skutkové okolnosti okresný súd podľa zistení odvolacieho súdu v dostatočnom rámci zohľadnil i skutočnosti, špecifiká v prejednávanej veci, preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne správne cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP a v podrobnostiach odkazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Súdom prvej inštancie zvolenej argumentácii podľa názoru odvolacieho súdu nemožno z hľadiska jej racionálnosti, dostatočnosti, či vo svetle naplnenia zmyslu a účelu ochrany záujmov dieťaťa ako osobitne zákonom chráneného subjektu, nič vytknúť.

24. Odvolací súd zároveň potvrdil i závislý výrok o trovách konania, pričom východiskom je, že v mimosporových konaniach upravených CMP platí v zmysle zákonných ustanovení § 52 CMP, § 55 CMP zásada, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, čo znamená, že každý z účastníkov sám znáša svoje trovy, ktoré v konaní platil. CMP obsahuje z tejto zásady aj výnimku v zmysle § 55 umožňujúceho náhradu trov konania priznať, ak je to spravodlivé s ohľadom na okolnosti prípadu, čo v prejednávanej veci nebolo naplnené. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie rozhodol správne o nároku na náhradu trov konania v zmysle § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Keďže ani odvolací súd nezistil dôvod na aplikáciu výnimky v zmysle § 55 CMP

pokiaľ ide o trovy odvolacieho konania, o týchto rozhodol podľa § 396 CSP v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

25. Rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.